

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

1986

ΕΤΟΣ ΣΤ'

Αριθ. φύλλου 69

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ

ΨΗΝΑ

ΤΟΠΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Αγγ. Σικελιανού 5

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 32.524

ΑΛΩΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Η ζωή στο χωριό

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Δ. ΒΟΒΟΛΗ

Πολύ αρέσει σε μας τους υπερήλικες η ζωή του χωριού: Ησυχία, οξυγόνο, φυσική διατροφή κ.ά.

Η ζωή μας τώρα στο χωριό, εν συγκρίσει προς τη ζωή μας τα παλιά χρόνια (και δεν αναφέρομαι στην εποχή των γονέων μας, που η κατάσταση δε συγκρίνεται), είναι διαφορετική. Άλλαξε, προς το καλύτερο, κατά πολύ. Θα μπορούσε να ισχυρισθεί κανείς ότι σήμερα είναι... αριστοκρατική. Αναφέρομε παρακάτω επιγραμματικά μερικά στοιχεία, που αποδεικνύουν τους ισχυρισμούς μας.

Στην εποχή μας - εποχή αφθονίας και σπατάλης - απ' όλα τα καλά έχουμε, όπως συγκοινωνία, φως, νερό, σημασία δε δίναμε, δεν τα αναγνωρίζουμε, είμαστε αγράμμοι. Τα παιδιά μας μεγάλωσαν με μεγάλες στερήσεις, σε αντίθεση με τα σημερινά που έχουν όλα τα αγαθά. Άλλοτε η Ελλάδα είχε ψωμί για... έξι μήνες, ενώ τώρα είναι σε θέση να κάνει εξαγωγές. Ερχόταν καλαμπόκι από τη Ρουμανία (Και τι καλαμπόκι; Καλαμπόκι που δεν το έτρωγαν ούτε τα γουρούνια!) και γινόταν ανάρπαστο. Τώρα τρώμε ψωμί από φαρίνα και... δεν μας αρέσει! Έτρωγε ο κόσμος κρέας Πασκαλιά σε Πασκαλιά ή έστω, τρεις φορές το χρόνο - όλο όλο και τώρα τα χασάπικα είναι γεμάτα από πελατεία κάθε μέρα. Αν όχι καθημερινώς,

τρεις φορές τουλάχιστον την εβδομάδα έχει κρέας στο τραπέζι του ο καθένας. Τίποτε άλλο δεν μας αρέσει. Ούτε λαδερά ούτε ψάρια ούτε... Κρέας και πάλι κρέας, το οποίο - σημειωτέον - δεν ωφελεί αλλά βλάπτει όταν καταναλώνεται με την αναφερθείσα ανωτέρω συχνότητα. Και πάλι ευχαριστημένοι δεν είμαστε.

Τα παλιά χρόνια στα χωριά εργαζόμασταν από τα βαθιά χαράματα μέχρι τα μεσάνυχτα. Οι εργαζόμενοι δε στα μαγειρεία των Αθηνών από τις τέσσερις το πρωί μέχρι τις δώδεκα το βράδυ με ισχνό μεροκάματο.

Τώρα ο εργάτης - μετά από αγώνες και τόσες θυσιές, βέβαια - δουλεύει μόνο οκτώ ώρες και πάλι ευχαριστημένος δεν είναι. Αλλά και οι γεωργοί και κτηνοτρόφοι μας, των οποίων η ζωή άλλαξε κατά πολύ, ζουν πολύ καλύτερα σήμερα: περίθαλψη, συντάξεις, πολλά άλλα. Πού είναι η εποχή των ετών εκείνων που η καλύτερη προβατίνα ή γίδα είχε είκοσι πέντε (25) δρχ. και που με τα χρήματα που έπαιρνε ο κτηνοτρόφος - αν, εννοείται, δεν ξανάφερνε από τα Γιάννινα απούλητη πάλι στο χωριό τη γίδα ή την προβατίνα - αγόραζε είκοσι όλες κι όλες οκάδες καλαμπόκι, το οποίο είχε μια και είκοσι.

Τώρα; Τώρα δε μένουν αλήτητα τα σφάγια, παρά μόνο με ένα τηλεφώνημα έρχεται α-

μέσως ο χασάπης και φέρνει τα λεπτά μέσα στο μαντρί. Και με μια προβατίνα, γίδα, κατσίκι ή αρνί αγοράζει ο κτηνοτρόφος δυο τσουβάκια αλεύρι φαρίνα! Ευχαριστημένοι είμεθα; Όχι δεν είμεθα ευχαριστημένοι και αυτό θα πει ότι δε γνωρίζουμε τι ζητάμε.

Ας προσέξουμε, ας προσέξουμε κι ας βαδίσουμε την ευθεία οδό. Ας είμεθα ευχαριστημένοι, αγαπημένοι και ενωμένοι όλοι μαζί μη μας δοκιμάσει ο Θεός και μας πάρει όλα τα αγαθά, τα οποία αφθονούν στην εποχή μας.

Β. ΒΟΒΟΛΗΣ

ΓΙΟΡΤΑΣΤΗΚΑΝ ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Γιορτάστηκε με δοξολογία, παραιτιάσεις, ομιλίες, σχολικές θεατρικές παραστάσεις και συμμετοχή χιλιάδων λαού η 73η επέτειος της απελευθερώσεως της ηπαιρωτικής πρωτεύουσας από τον τουρκικό ζυγό.

Ιδιαίτερη λαμπρότητα προσέδωσαν στον εορτασμό η παρουσία του προέδρου της Δημοκρατίας, του αντιπροέδρου της κυβέρνησης, υπουργών, βουλευτών, της ηγεσίας των ενόπλων δυνάμεων, νομαρχών και άλλων επισήμων.

αγώνας ήταν αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία κι όχι για την ελευθερία. Γιατί κι όταν ακόμα όλη η Ελλάδα ήταν υποδουλωμένη, Γιαννιώτες ήταν οι Ζωσιμάδες, ο Σίνας κι αναρίθμητοι άλλοι, που μεγαλούργησαν έξω από την Ελλάδα για να κάνουν στη συνέχεια τόσες δωρεές στην πατρίδα. Το γεγονός και μόνο αυτό δείχνει πως ουδέποτε τα Γιάννινα υποδουλώθηκαν, γιατί ποτέ στην παγκόσμια ιστορία δούλοι έκαναν δωρεές. Ευεργέτες γίνονται μόνο όσοι είναι ελεύθεροι στην ψυχή και το πνεύμα.

Πουθενά αλλού δε στάθηκε τόσο βαθιά ριζωμένο το χρέος προς την πατρίδα όσο στα Γιάννινα και γι' αυτό τα Γιάννινα πρωτοστάτησαν στη μορφωτική ανάπτυξη του έθνους και την επαναστατική κίνηση. Γι' αυτό τα Γιάννινα έμειναν αδούλωτα.

Ε. ΒΟΒΟΛΗ

Έγινε ο Χορός της Κόντσικας

Η Κόντσικα, με πρωτοβουλία και ευθύνη της αδελφότητας της στην Αθήνα, άνοιξε πρώτη... το χορό των χοροεσπερίδων των αδελφότητων μας στην πρωτεύουσα. Πραγματοποίησε τον ετήσιο χορό της το Σάββατο, 1η Φεβρουαρίου 1986, στο όμορφο, πολυτιμυμένο πλακωτικό κέντρο «Ο ΒΡΑΧΟΣ».

Η ορχήστρα του Ζαχ. Τσίχλα χάρισε ανεπανάληπτες ώρες χαράς και ευχαρίστησης σε όσους είχαν την ευκαιρία να γλιεντήσουν το βράδυ αυτό μαζί με τους ευγενείς Κοντσικιώτες και τους φίλους τους. Και είναι πολλοί οι φίλοι της αδελφότητας και του χωριού, πράγμα που φάνηκε από την πληθωρική παρουσία τους στο χορό αυτό.

Να σημειώσουμε ότι η ευκαιρία της χοροεσπερίδας δε χάρισε μόνο στιγμές κί-

φού και ξεγναστιάς αλλά και υλικό κέρδος στην αδελφότητα. Έσοδα δηλαδή με τα οποία προδίδεται να γίνουν (ή να συνεχιστούν) έργα - που άλλού; - στο όμορφο και εξελιγμένο χωριό, την Κόντσικα. Ακόμη να σημειώσουμε ότι υπήρξε πλούσια διαχειριστικός αγώνας με πολλά ηλεγκτ. είδη και άλλα δώρα.

Χαιρετισμό και λόγια αγάπης απηύθυνε προς όλους ο πρόεδρος της αδελφότητας κ. Ι. Κολιαμπής.

Στο χορό αυτό, όπως γίνεται πάντα, πήγαν και πολλοί από τα γύρω χωριά καθώς και διον. συμβούλια αδελφότητων της περιοχής.

Συγχαρητήρια στους Κοντσικιώτες και ιδιαίτερα στο Δ.Σ. και σε όσους συνέδωσαν στην επιτυχία του χορού.

ΑΛ. ΤΖΙΟΥΡΗΣ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ

Οι εργασίες και σπουδαίες άλλοι απαιτείται προς δημοσίευση, πρέπει να φτιάχνουν εργαζόμενα στα χέρια μας. Αυτό διευκολύνει πολύ την εφημερίδα και ταυτόχρονα, εξυπηρετεί καλύτερα τον αποστολέα των προς δημοσίευση.

Η ΠΑΜΒΩΤΙΔΑ...

ΧΑΝΕΙ ΒΑΘΟΣ!

Μετρήσεις και μελέτες έδειξαν ότι το βάθος της Παμβωτιδας μειώνεται πάνω από ένα μέτρο κάθε δεκαπέντε χρόνια. Αυτό οφείλεται, κατά τους ειδικούς, στις πρόσχωσεις και άλλες αιτίες. Έτσι η χλιοτραγουδισμένη, η γεμάτη ιστορία και θρύλους λίμνη μας κινδυνεύει να αφανιστεί αν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση κι αν δε ληφθούν μέτρα σοβαρά για τη σωτηρία της.

ΑΓΟΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Ο Πανεπιστημιακός Σύλλογος της Ουάσιγκτον πρόσφερε μηχανήματα λευκαριστικής για τις ανάγκες του νοσοκομείου Ιωαννίνων. Το μηχανήματα αυτό, με το οποίο εξοπλίστηκε το νοσοκομείο μας (αγοράστηκε στην τιμή των 10.500 δολαρίων) είναι το δεύτερο στην Ελλάδα.

ΕΠΕΤΕΙΑΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Αδούλωτα Γιάννενα

ΕΛΕΝΗΣ Δ. ΒΟΒΟΛΗ

21 Φεβρουαρίου. Μια ακόμη μεγάλη μέρα της Φυλή μας, μια επέτειος, ένας θρύλος, μια μνήμη, ένα χρέος.

Είναι πάντα δύσκολο να δώσει κανένας με λόγια εκείνο που νοιώθει στη ψυχή του. Κι' είναι χίλιες φορές πιο δύσκολο όταν αυτό που νοιώθει είναι τόσο μεγάλο, τόσο δυνατό και πανέμορφο που λόγια δεν το χωρούν. Γιατί είναι λόγια χιλιόετη, καθημερινά, που ασταμάτητη χρήση τα έχει φτωχύνει από κάθε αξία. Τι θα μπορούσε παραπάνω να πει κανένας απ' όσα αιώνια μέσα τους θα κρύβουν οι τρεις απλές λέξεις: 21η Φεβρουαρίου 1913. Και δεν θα μπορούσε, όταν αγάμμά μας είναι τόσο πολλοί,

που αυτή τη μέρα την έζησαν. Πώς, λοιπόν, να το ληψεί κανένας να ξαναζωντανέψει με λόγια φτωχά κι αδύναμα αυτό το θεϊκό που εκείνοι έκαναν πράξη και ζωή;

Η ιστορία είναι γνωστή και δεν χρειάζεται σήμερα ν' αραιώσουμε ονόματα, χρονολογίες κι αριθμούς, γιατί το 12 - 13 δεν είναι μονάχα ιστορία κι ακόμα λιγότερο δεν είναι αριθμητικές υπερσχές, κανόνια, βομβαρδιστικά, αλλά είναι κάτι άλλο, άπιαστο, είναι αυτό που ονομάζεται «αδούλωτη ψυχή». Και τέτοια ψυχή είχαν μόνο οι Ηπειρώτες. Γι' αυτό ποτέ δεν υποδουλώθηκαν. Μπορεί να ήταν κάτω από τον τουρκικό ζυγό, αλλά ήταν ελεύθεροι. Ο

Ελευθέριος Κόντσικας
Παρασκευάδης 4

454 44 Γιάννινα

Στο δάσκαλο που έφυγε

ΓΙΑΝΝΗ Μ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Στις 27 Γενάρη έφυγε από κοντά μας για το ταξίδι χωρίς επιστροφή ο δάσκαλός μας, ο Βαγγ. Παπανικολάου ή Βαγγ. Ψινιώτης. Η λύπη μας είναι πολύ μεγάλη, όσο μεγάλη ήταν η αγάπη μας γι' αυτόν.

Σαν κινηματογραφική ταινία περνούν από μπροστά μου τα γεγονότα από τότε που τον γνώρισα σαν μαθητή της Α' Δημοτικού μέχρι σήμερα που τον χάσαμε για πάντα.

Ήταν η περίοδος του φρικτότου εμφυλίου πολέμου. Κρατώντας με από το χέρι ο πατέρας μου με πήγε να με γράψει στο σχολείο. Με έγραψε στην Α' τάξη. Άρχισα να παρακολουθώ τα μαθήματα. Μια βδομάδα νομίζω ήμασταν πρωνοί και την άλλη απογευματινοί. Εγώ, κατά λάθος, μόλις άλλαξε η εβδομάδα δεν άλλαξα ώρα, αλλά συνέχισα το ίδιο α-πότε πήγα στην ίδια αίθουσα την ίδια ώρα. Κάθισα στο θρανίο μου, με έκπληξη όμως είδα ότι οι φυσιογυμνίες των παιδιών, τα οποία ακόμη δεν είχαν αρχίσει να γνωρίζω - ήταν διαφορετικές. Δεν πρόφτασα να διευκρινίσω το θέμα. Ο δάσκαλος Βαγγ. Παπανικολάου μπήκε στην αίθουσα. Το μάθημα άρχισε.

Σε λίγο με διακρίνει, ξεχώρισε το ερίφιο ανάμεσα στους αμύονες και ρώτησε πώς με λένε κι αν γράφτηκε κανονικά και πως βρέθηκε ο' αυτήν την τάξη έτσι αναπάντεχα. Γράφτηκε κανονικά, του απάντησα. Με έγραψε πριν λίγες μέρες ο πατέρας. Στην ίδια τάξη κόνι μάθημα αλλά τις προηγούμενες φορές ήταν άλλος δάσκαλος.

Κατάλαβε την πλάνη μου και μου είπε: «Καλά, Γιάννη, δεν περπάτη. Το ίδιο κάνει κι εδώ κι εκεί. Αφού ήρθες, κάτσε τώρα γ' ακούσεις τα μαθήματα κι άμα θέλεις πηγαίνεις στο άλλο τμήμα».

Άκουσα το μάθημα του Κυρίου, μου άρεσε και προτίμησα να μείνω εκεί. Το ίδιο προτίμησε κι ο δάσκαλος φαίνεται και γι' αυτό δεν με έδιωξε. Την μεταγραφή από το άλλο σχολείο κανόνισε ο ίδιος.

Η παιδική ψυχή η όμορφη, έχει τις κεραιές της ορθάνοχτες για να δέχεται τα μηνύματα από παντού. Κάπως έτσι πρέπει να έγινε και με το Χριστό και τους μαθητές του. Άδολες, απνήστευτες, αγράμματα ψυχές που πίστεψαν και τον ακολούθησαν.

Εξή χρόνια τα νάματα του Κυρίου δρόσζαν και φωτίζουν τις ψυχές μας. Ήταν μαέστρος στη δουλειά του. ΜΑΕΣΤΡΟ θα πει δάσκαλος. Στη γλώσσα μας όπως σημαίνει εξαιρετικός δάσκαλος. Ήξερε την παιδική ψυχή. Φυλαγόταν να μη πληγώνει. Αν και δεν το κατόρθωνε πάντα, γιατί ήταν άνθρωπος.

Κάποτε χάθηκε στην τάξη ένα ρολόι. Κάποιος το πήρε. Ο δάσκαλος ο μαέστρος τον βρήκε χωρίς ευλοδορμό, απειλές και φοβέρες. Αυτός που το πήρε το άφησε εκεί που το βρήκε. Το όνομα που ενόχου δεν

ανακοινώθηκε ποτέ. Κανένας δε σπληνώθηκε, δε μειώθηκε ούτε αδικήθηκε.

Αυτός ήταν ο Βαγγέλης Παπανικολάου, ο δάσκαλος, ο λογοτέχνης, ο μαέστρος.

Όσο πιο μικρό είναι το παιδί τόσο περισσότερο επηρεάζεται από το δάσκαλο. Με τη διδασκαλία και το έργο που δασκάλου προσανατολίζεται προς το καλό.

Δύσκολα χρόνια, χαλασμός, φωτιά, καταστροφή, τα μαθήματα όμως γίνονταν κανονικά. Η σχολή Γ. Σταύρου ήταν νοσοκομείο. Τα ασθενήφορα κατέβαζαν μέρα νύχτα βαριά τραυματισμένους με βόγγους ουμικές. Το ίδιο γινόταν στον Χατζηκώστα. Έλληνες σκότωναν Έλληνες! Γιατί; Ο δάσκαλος ποτέ δεν κατηγορήσε κανέναν. Μέλι έτρεχε από το στόμα του. Στη μυθολογία, στην ιστορία, στη φυσ. ιστορία ακούγαμε με στόματα, αυτά και μάτια ορθάνοιχτα.

Τα χρόνια κύλησαν. Τα μικρά πουλάκια έβγαλαν φτερά και πέταξαν στο Γυμνάσιο. Όταν τα φτερά έγιναν δυνατές φτερούγες, τα πουλιά πέταξαν στη βιοπαλίδα ή τα Πανεπιστήμια. Το δάσκαλο όμως δεν τον έχασαν. Περνούσαν και τον έβλεπαν και η χαρά του ήταν μεγάλη.

Όταν εγκαταστάθηκε στην πόλη σαν επαγγελματίας, μετά από μακροχρόνιες σπουδές, τον έβλεπα συχνά. Μου έλεγε για τα προβλήματα υγείας που τον απασχολούσαν κι εγώ του έλεγα για τα δικά μου προβλήματα.

Όταν εγκαταστάθηκε στην πόλη σαν επαγγελματίας, μετά από μακροχρόνιες σπουδές, τον έβλεπα συχνά. Μου έλεγε για τα προβλήματα υγείας που τον απασχολούσαν κι εγώ του έλεγα για τα δικά μου προβλήματα.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ — Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Εξή χρόνια τα νάματα του Κυρίου δρόσζαν και φωτίζουν τις ψυχές μας. Ήταν μαέστρος στη δουλειά του. ΜΑΕΣΤΡΟ θα πει δάσκαλος. Στη γλώσσα μας όπως σημαίνει εξαιρετικός δάσκαλος. Ήξερε την παιδική ψυχή. Φυλαγόταν να μη πληγώνει. Αν και δεν το κατόρθωνε πάντα, γιατί ήταν άνθρωπος.

Κάποτε χάθηκε στην τάξη ένα ρολόι. Κάποιος το πήρε. Ο δάσκαλος ο μαέστρος τον βρήκε χωρίς ευλοδορμό, απειλές και φοβέρες. Αυτός που το πήρε το άφησε εκεί που το βρήκε. Το όνομα που ενόχου δεν

ανακοινώθηκε ποτέ. Κανένας δε σπληνώθηκε, δε μειώθηκε ούτε αδικήθηκε.

Αυτός ήταν ο Βαγγέλης Παπανικολάου, ο δάσκαλος, ο λογοτέχνης, ο μαέστρος.

Όσο πιο μικρό είναι το παιδί τόσο περισσότερο επηρεάζεται από το δάσκαλο. Με τη διδασκαλία και το έργο που δασκάλου προσανατολίζεται προς το καλό.

Δύσκολα χρόνια, χαλασμός, φωτιά, καταστροφή, τα μαθήματα όμως γίνονταν κανονικά. Η σχολή Γ. Σταύρου ήταν νοσοκομείο. Τα ασθενήφορα κατέβαζαν μέρα νύχτα βαριά τραυματισμένους με βόγγους ουμικές. Το ίδιο γινόταν στον Χατζηκώστα. Έλληνες σκότωναν Έλληνες! Γιατί; Ο δάσκαλος ποτέ δεν κατηγορήσε κανέναν. Μέλι έτρεχε από το στόμα του. Στη μυθολογία, στην ιστορία, στη φυσ. ιστορία ακούγαμε με στόματα, αυτά και μάτια ορθάνοιχτα.

Τα χρόνια κύλησαν. Τα μικρά πουλάκια έβγαλαν φτερά και πέταξαν στο Γυμνάσιο. Όταν τα φτερά έγιναν δυνατές φτερούγες, τα πουλιά πέταξαν στη βιοπαλίδα ή τα Πανεπιστήμια. Το δάσκαλο όμως δεν τον έχασαν. Περνούσαν και τον έβλεπαν και η χαρά του ήταν μεγάλη.

Όταν εγκαταστάθηκε στην πόλη σαν επαγγελματίας, μετά από μακροχρόνιες σπουδές, τον έβλεπα συχνά. Μου έλεγε για τα προβλήματα υγείας που τον απασχολούσαν κι εγώ του έλεγα για τα δικά μου προβλήματα.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ — Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Εξή χρόνια τα νάματα του Κυρίου δρόσζαν και φωτίζουν τις ψυχές μας. Ήταν μαέστρος στη δουλειά του. ΜΑΕΣΤΡΟ θα πει δάσκαλος. Στη γλώσσα μας όπως σημαίνει εξαιρετικός δάσκαλος. Ήξερε την παιδική ψυχή. Φυλαγόταν να μη πληγώνει. Αν και δεν το κατόρθωνε πάντα, γιατί ήταν άνθρωπος.

Από τα "Πρωινά Νέα"

Στην ημερήσια εφημερίδα των Ιωαννίνων «ΠΡΩΙΝΑ ΝΕΑ» και συγκεκριμένα στο φύλλο της 6ης Φεβρουαρίου υπό τον τίτλο «Βελίνοι που φεύγουν» καταχωρίζεται το παρακάτω κείμενο της διευθύντριας της κ. Αρετής Μαλάμη:

«Η εφημερίδα μας συμμετέχει στο πρόσφατο πένθος της οικογένειας του Ευαγγέλου Παπανικολάου, του «Ψινιώτη», τακτικού και ωραίου συνεργάτη των «Π.Ν.».

Με θλίψη πληροφορηθήκαμε το θάνατό του και λυπούμαστε γιατί, λόγω απουσίας μας, δε βρεθήκαμε κοντά του στην τελευταία έξοδό του εξαιρετού ανθρώπου και δασκάλου και σχολιαστή και... ανατόμου της ζωής και της καθημερινής του εμπειρίας.

Ο «Ψινιώτης», αφήνοντας τις τρυφερές παιδικές υπάρξεις,

δεν πέρασε στην τάξη των α-πομάχων.

Χώνονταν στη ζωή, παρατηρώντας, καθώς είχε πλέον ελεύθερο το χρόνο, σε συνταξιοχούχους. Έπαιρνε τ' αυτοκινητάκι του κι έβγαίνει στην αυθρο κι εκεί χώνονταν στην αποπατήρησης και τη ρέμβη στα παλιά του χωριού του βιβά-μα.

Ήταν τόσο ωραίος κι έκανε τόσο κοντινές και προσί-τες τις παρατηρήσεις του! Κι ύστερα η μακρά αρρώ-στεια, τον οδήγησε εκεί απ' όπου ξεκίνησε ένα μεγάλο παιδί. Κι έτσι: έφυγε ο Βαγγέλης Παπανικολάου, δάσκαλος μας και συνεργάτης της εφημερίδας μας.

Ας είναι ελαφρό το χάρμα που τον σκέπασε το δάσκαλο, πού-δωσε σε τόσο πολλούς τα πρώ-τα φώτα, τα πρώτα γράμματα αλλά και τη στερνή του πείρας».

Ας είναι ελαφρό το χάρμα που τον σκέπασε το δάσκαλο, πού-δωσε σε τόσο πολλούς τα πρώ-τα φώτα, τα πρώτα γράμματα αλλά και τη στερνή του πείρας».

Κοινωνικά

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗ 2η ΣΕΛ.

τιδα προς συγγενικά πρόσωπα, δεν υπάρχει πλέον.

Τη στιγμή που νυπό ήταν ακόμη το χάρμα της Περιβλέ-πτου, το οποίο σκέπασε το Βαγγέλη της, θέλησε να πάει κοντά του, να τον ακολουθή-σει και στην αιώνια ζωή!

Μετά από ολιγοήμερη ια-τρική και σε ηλικία 80 ετών, απεβίωσε την Κυριακή, 23 Φε-βρουαρίου η Βασιλική Ευαγγ. Παπανικολάου, κόρη του Γραμ-μενιάτη δασκάλου Μανώλη Τσι-κα.

Γεννημένη σ' ένα χωριό με δι-αίτερη πνευματικότητα και μεγαλωμένη, σε ένα περιβάλλον αυστηρών και ηθικών οικογε-νειακών αρχών, μορφώθηκε με όλες τις παλιές καλές και χα-ρακτηριστικές ιδιότητες του σωστού, του ολοκληρωμένου ανθρώπου, ιδιότητες και γνωρί-σματα που κληροδότησε στα άριστα αποκατεστημένα δυο παιδιά της.

Η κηδεία της έγινε στην Πε-ρίβλεπτο Ιωαννίνων με τη συμ-μετοχή πολλών από το Γραμ-μένο, Ψηφιστών, άλλων συ-μπατριωτών και φυσικά, πολ-λών Γιαννιωτών, που είχαν ε-πικεφαλής το Δήμαρχο Κ. Τόλη.

Στα παιδιά της Νίκο - Λούλα και Χαρίκλεια - Κοσμά, τα πο-λυαγαπημένα της εγγόνα και τους λοιπούς συγγενείς απευ-θύνονται τα ειλικρινέστερα των συλλυπητηρίων.

Ελαφρό να είναι το χάρμα που σκέπασε το κορμί σου.

Αιωνία σου η μνήμη

— ★ —

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

— Δια τον επισυνδεδεμένο στα Ιωαννίνια θάνατο του κομμά-ρου μου Ευαγγέλου Παπανι-κόλα, δάσκαλου αξιοπρεπούς και προοδευτικού της περιόδου μας, εκφράζω τα θερμά μου συλλυπητήρια στους δικούς του.

Ούτε ο πρώτος είναι ούτε ο

τελευταίος, διότι η ζωή είναι: «Ήλθον, είδον και ηγήθην». Να ευχόμεθα μόνο να είναι ε-λάνθονα τα τέλη της ζωής η-μών».

Ευχόμεθα να είναι ελαφρό το χάρμα της δευτέρας πατρί-δος του και αιωνία η μνήμη του.

ΑΝΔΡΕΑΣ Θ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

= Συλλυπούμαστε ειλικρινά την οικογένεια Παπανικολάου για τον πρόσφατο θάνατο του εκλεκτού συγγενικού, συντα-ξιοχού δασκάλου Ευαγγέλου Παπανικολάου.

Οικ. ΜΙΧ. Θ. ΣΙΣΜΟΥ

= Εκ βάθους καρδιάς απο-στέλλω από την Ψήνα στον ε-λαφρό μου κομμάρι στην Αυστραλία Λάμπρη Νότη και τα λατρεμένα παιδιά του τα ειλικρινή μου συλλυπητήρια για το ξεχώρισμα που έφερε ο θά-νατος της αγαπημένης συζύγου και μητέρας τους Νίκης.

Έφυγε από την Ελλάδα για την ανεύρεση καλύτερης τύχης, αλλά η κακή τύχη, ζηλευσάντας την ευτυχία της, αφού την κράτησε για μια 10ετία στο κρεβάτι του πόνου, την έστει-λε στον άλλο κόσμο.

Εύχομαι να είναι ελαφρό το χάρμα που σκέπασε την α-μοίρη Νίκης.

ΒΑΣ. Γ. ΠΑΠΠΑΣ

= Με θλίψη, με οδύνη, με απαραγμό πληροφορηθήκαμε το θλιβερό άγγελμα του θανά-του του αγαπημένου φίλου μου δασκάλου μου, συναγωνιστή μου κι αξεχάστου εκπαιδευ-τού Βαγγέλη Ευθ. Παπανικολά-ου.

Εκφράζω τα ειλικρινή μου συλλυπητήρια στην οικογένεια Παπανικολάου για τον αδόκητο θάνατο ενός από τα πιο επί-λεκτα τέκνα της Ψήνας.

Ας είναι ελαφρό το χάρμα της ημεριώτικης γης που τον σκέ-πασε.

ΜΑΡΚΟΣ ΓΚΟΛΦΟΣ

= Εκφράζω με ειλικρινή μας συλλυπητήρια για τον θά-νατο του αγαπητού συγγενι-κού μας Λευτέρη Κώστα του Γιώργου Κώστα για την οικει-νιά του, τον Κώστα Κώστα και την Μαχρή Νάνου, τον ά-ντρα της και την οικογένειά της.

ΜΑΡΚΟΣ ΓΚΟΛΦΟΣ

Το μεγάλο δένδρο

ΜΠ. ΣΕΛΛΟΥ

Πριν από λίγους μήνες, να ε-κεί στα μέσα που φθινόπωρου, πριν ακόμα πιάσουν τα πρωτο-βρόχια, συνέβη στο Μπέρκο ε-να τραγικό και συνάμα σημα-διακό γεγονός, απ' αυτό που, όταν συμβαίνουν, εμείς οι πα-λαιοί τα λέμε θεοτικά. Το γεγο-νός αυτό ήταν το πέσιμο και ο θάνατος ενός γιγάντα. Ο ση-μαντικός για τους παλιούς θάνατος ενός αιωνόβιου γέρου, που το κορμί του κοίταται α-ριστερά κι ο μίσος του σαν με-γάλο χτάποδο ξεριζωμένος απ' τη θάλαμη του με χιλιάδες πλα-κάκια στοίβαζαν πατωμένες νεκρά κι ασάλευτα, χτυπημένες, θαρρείς, από μεγάλο καμάκι, θεϊκό.

Εας μιλάω, φυσικά, για τη μεγάλη βαλανοειδή της Αγ. Πα-ρασκευής κάτω στο ποτάμι, που δε νομίζω να υπάρχει άν-θρωπος σ' όλη την περιοχή γύ-ρω που να μην ήξερε αυτή τη βαλανοειδή αυτή το θεότατο δένδρο.

Οι Μπερκοίτες δένδρο το λέ-γανε. Κάτω στα δένδρα λέγα-νε, πέρα στα δένδρα - ποτέ στις βαλανοειδείς - λες και τ' άλ-λα, πουνάρι, πλατάνια, γκορ-τοί, να μην ήταν δένδρα. Φαί-νεται σ' αλήθεια ότι οι βαλα-νοειδείς είναι οι βασιλιάδες των δένδρων όλων. Γι' αυτό και οι Μπερκοίτες, θέλεις από αγάπη, θέ-λεις ακόμα παλιές καταβολές και μνήμες να σερβιρίσουν στα σώ-ματά τους απ' την εποχή της μακρινής Διώνης, υποτιμώντ' άλλα δένδρα, ξεχωρίζοντας μ' αυτό τ' όνομα μόνο βαλανοειδείς. Να, έτσι όπως ξεχωρίζουν, να προσφά στη Λευτεριά που' ρχεται με τον αχό των κανο-νίων πέρα απ' της Μπουσούρας τα πλάγια. Και το Λεωνίδα - ο-πλορχήνη τους - μπροστάρη να σέρνει το χορό. Ρίχνουν μπαταρίες, αχολογεί η ποτα-μιά κι οι Τούρκοι πέρα κόβουν.

Να, σαν τώρα βλέπω τους παρτίζανους του Βελισσαρίου με τις άσπρες κάπες, ζωμένους φυσεκλικία σταυρωτά, τους μακρινούς γκράδες στις πλα-τές κρεμασμένους και το πομ-ποράντοφλο το στομυμμένο με αλάτι να φυσκάνει τις βα-θιές τρουβαδότσες, έτσι για προσφά στη Λευτεριά που' ρχεται με τον αχό των κανο-νίων πέρα απ' της Μπουσούρας τα πλάγια. Και το Λεωνίδα - ο-πλορχήνη τους - μπροστάρη να σέρνει το χορό. Ρίχνουν μπαταρίες, αχολογεί η ποτα-μιά κι οι Τούρκοι πέρα κόβουν.

Να, σαν τώρα βλέπω το κα-κάβ' της Γκόλα - Λάμπρανας να κρέμεται από ένα ακροκώ-ναρο, κεφαλοδεμένο με την πο-διά τη γαυμένη, ξυγνάλο γε-μάτο.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ είναι τούτο χωρίς ντάρα ντού-ρου»· καθώς κανόνας δεν α-ποτόλμαγε χορό να ξεκινήσει και τα βολιά ήταν βουβά. Και κείνη δεν έχασε καιρό. Σκώ-ν' την ντουμάνια που φοράγε, ξε-καρφώνονταν την παραμάνη απ' την πρόσθετη ρετινένια τσί-πη, που ήταν ραμν' στο μά-λινο μεσοφόρ'. Βγαλ' τον κόμ-μπο, ρίχνει ένα τάλιτρο στο γύφτο και καθώς παλεύεται να ξαναβάλει το κομμοδεμένο ματηλί στη θέση του, σέρνει ορέ, μάνα μου - ένα τραγούδι ένα βερβελέ που ακόμα σ' αυ-τιά μου τόχω.

Ε, ρε γλέντια που γίνονταν σ' αυτόν τον ίσκιο. Δυο, ζυγές, όργανα στο πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής των Αλωνάρ' και χώραγε και τρίτη. Να, σαν τώ-ρα θυμάμαι την Γκόλα - Καλο-ερίνα να σκάνει απ' τον ό-χτρο και να διασπάρτεται φω-νάζοντας σ' όλο τον κόσμο γύ-ρω: «Τ' διάσολα πανηγύρι, ορέ

ΜΟΣΠΙΝΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

● Την πρώτη Κυριακή της αποκριάς και ώρα 8 το βράδυ αρχίζει στο ΚΕΝΤΡΟ «ΒΕΛΟΥΧΙ» των συμπατριωτών Καντζά, Ανδρέου, Μπαλαμούτσου στα Καρδαμύτσια ο ετήσιος χορός που διοργανώνει ο Εξωραϊστικός Σύλλογος Λύγγου (Μοσπινιάς).

Κάρτες για τον χορό αυτόν μπορούν οι ενδιαφερόμενοι να προμηθευτούν από τα μέλη του διοικ. συμβουλίου του συλλόγου.

● Ο Σπύρος Παπαϊωάννης προήχθη στο βαθμό του ταγματάρχη και μετατέθηκε από το Γ Σώμα Στρατού στο Στρατολογικό Γραφείο Κιλκίς ως διευθυντής του.

● Συνταξιοδοτήθηκε πρόσφατα ο συνχωριανός στην Αθήνα Χρήστος Ξένος. Στον αγαπητό ξάδελφο εύχομαι καλή σύνταξη.

● Αφίχθη προ ημερών από τη Μελβούρνη της Αυστραλίας ο λαοφίλης κλαρινίστας Σπύρος Μπουρμπός μετά της συζύγου του Ξάνθης, συνταξιούχοι πλέον.

Τους ευχόμθα ολόψυχα καλή σύνταξη.

Έφυγαν από δω με το χέρι στην καρδιά, «φουρνίστηκαν» στην караβιά και τράβηξαν για τα σκλαβοπάζα της μακρινής Αυστραλίας. Έφυγαν πάμπωχοι, αλλά χάρη στην εργατικότητα, τιμότητα και αυτοπεποίθηση δημιουργήθηκαν. Πάντρεψαν όλα τα παιδιά τους, τα τακτοποίησαν και γύρισαν πλούσιοι στην πατρίδα.

Και πάλι ευχόμαστε καλή διαμονή εδώ και με υγεία τη σύνταξη τους να χαρούν.

● Στην αγαπητή μας Ρένα Θ. Γιαννοπούλου, δακτυλογράφο του κρατικού νοσοκομείου Γ. Χατζηκώστα Ιωαννίνων, που έδωσε αμοibaία υπόσχεση γάμου με τον επίσης υπάλληλο του νοσοκομείου Χρήστο Γιωτίτσα, εκ Πλατανιάς Ιωαννίνων, ευχόμαστε ολόψυχα καλά στέφανα.

● Ευχόμαστε στα αγαπημένα μας ανίψια Γιώργο και Μαρία Γιαννοπούλου να τους ζήσει ο προ ημερών αποκτηθείς δευτερότοκος γιος τους. Το ίδιο ευχόμαστε και στους ευτυχισμένους παππούδες (για τις δυο χαρές μαζί).

ΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΚΩΣΤΑΝΙΑΝΗΣ

Ο ετήσιος αποκριάτικος χορός της αδελφότητας Κωστανιανών Αθηνών θα πραγματοποιηθεί στις 15 Μαρτίου 1986, ημέρα Σάββατο (ώρα ενάρξεως 9 μ.μ.) στο γνωστό κέντρο «ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΙ» των συμπατριωτών αδελφών Σιώνη από τη Μοσπινιά: Μητροπέτροβα 25, πλατεία Βενιζέλου, Πολύγωνο (τηλ. 64.20. 592).

Η επιτυχία της χοροεπιδείξεως θεωρείται εξασφαλισμένη, καθώς, μάλιστα θα εορταστούν το ίδιο βράδυ και τα 20 χρόνια από την ίδρυση της αδελφότητας.

Προσκληθείσες διατίθενται από τα μέλη του Δ.Σ.

Με πατριωτικούς χαιρετισμούς.

ΤΟ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΩΣΤΑΝΙΑΝΗΣ ΚΑΙ Η ΠΙΤΑ ΤΟΥ

Την 1η Φεβρουαρίου ο Εθνοπολιτιστικός Σύλλογος Κωστανιανών Ιωαννίνων έκοψε την πρωτοχρονιάτικη πίτα στο χωριό. Σ' αυτή έλαθαν μέρος πολλοί συγχωριανοί (Κωστανιανών και Μπέρκου).

Η εκδήλωση έγινε σε χώρους του Δημ. Σχολείου Κωστανιανών και σημειώσε επιτυχία.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΤΑΔΙΟΥ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Εστάλησαν από τη Πεν. Γραμματεία Αθλητισμού στο Δήμο Ιωαννίνων προτάσεις για την κατασκευή - ανέγερση πανηπειρωτικού σταδίου σε χώρο κοντά στην κοινότητα Ανατολής, χωρητικότητας 45.000 θέσεων. Το εν λόγω στάδιο θα περιλαμβάνει όλες τις απαραίτητες εγκαταστάσεις που απαιτούνται από τις διεθνείς αθλητιστικές προδιαγραφές.

Ο Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ

Κι εφέτος, όπως κάθε χρόνο, ο γνωστός ευεργέτης κ. Στέφανος Βασιλάκος, επιτίμιος δικηγόρος από την Κόνιτσα, θα δωθήσει το ποσό των δακάστων πενήντα χιλιάδων (250.000) δραχμών σε φορείς, σωματεία και σε δικαιούμενους για την επίδοσή τους μαθητές.

ΝΕΑ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΙΣΣΑ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Η δ. Αικατερίνη Φωτίνα, θυγατέρα του προέδρου της κοινότητας Λύγγου κ. Δημ. Φωτίνα, τελείωσε με επιτυχία την άσκησή της και άρχισε να δικηγоруεί στα Γιάννινα.

Το γραφείο της βρίσκεται κοντά στο δικαστικό μέγαρο Ιωαννίνων (Π. Καλούδη 3α τηλ. 29. 939 - 32. 146).

Με την επαρκή μόρφωσή της, τον ενθουσιασμό και τα λοιπά προσόντα που έχει πιστεύουμε ότι θα πετύχει και θα τιμήσει το λειτούργημα του δικηγόρου και τον τόπο μας, κάτι που της ευχόμαστε ολόψυχα.

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΚΤΕΛ

Ο Ζοργιαννής Λεωφορείου κ. Χριστόφορος Π. Παναγιώτου επανεξελέγη αντιπρόεδρος του ΚΤΕΛ του νομού μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ — ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Η Αδελφότητα Πολυγυριτών Ιωαννίνων ανακοινώνει ότι ο αποκριάτικος χορός (με μουσική πληρωμένη) θα γίνει στα «Περιστέρια» μέρα Σάββατο, 8 Μάρτη.

Προσκαλεί, λοιπόν, όλους τους Πολυγυριώτες και όλους τους φίλους των Πολυγυριτών να λάβουν μέρος στην εκδήλωση αυτή.

Ο Πρόεδρος Αδελφότητας
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΠΙΓΓΟΣ

Ο Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΙΩΜΟΠΟΥΛΟΣ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΣΕ

Με χαρά μεταφέρουμε την είδηση. Ο καταγόμενος από την Ψήνα ψυχίατρος - παιδοψυχίατρος κ. Γρηγόριος Δημ. Σιωμόπουλος, σμήναρχος της πολιτικής αεροπορίας, εντυπωσίασε το κοινό με τις γνώσεις και τις τοποθετήσεις του σε εκδηλώσεις συζητήσεων που οργάνωσε το Κέντρο Ψυχικής Υγείας στο Πνευματικό Κέντρο Αθηνών και που είχε θέμα τις αυτοκτονίες στο σχολείο και στο στρατό.

Μέρος, μάλιστα, της ενδιαφέρουσας ομιλίας του κ. Σιωμόπουλου μετέδωσε και η τηλεόραση.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Στην επίσημη τελική κατάταξη πρωταθλήματος αγωνιστικού αυτοκινήτου έτους 1985 ο συμπατριώτης από Κουμαριά κ. Λεωνίδας Κύρκος αναδείχθηκε πρωταθλητής στο ειδικό αγώνισμα αναβάσεων.

Ακόμη η Εθνική Επιτροπή Αγωνιστικού Αυτοκινήτου όρισε τον κ. Κύρκο εθνικό οδηγό για το έτος 1986.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Πλώρη για την άνοδο στη Β' εθνική κατηγορία του χαντ - μπαλ έδωσε ο Αθλητικός Γυμναστικός Σύλλογος Ιωαννίνων, του οποίου προπονητής είναι ο συμπατριώτης γυμναστής από τη Δραχιά κ. Γιάννης Κ. Καραμπίνης.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΙΣΣΑΣ

Η Πολυγυριώτισσα δ. Αλεξάνδρα Κ. Παπαπά διορίστηκε στην Υγειονομική Υπηρεσία Κατερίνης ως επίσημα δημοσίας υγείας.

Συγχαρητήρια και καλή επαγγελματία.

ΚΑΡΤΕΣ ... ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

Μας ειδοποιούν τηλεφωνικά και υπεύθυνα από την Αθήνα ότι οι «κάρτες» για τον αποκριάτικο χορό της αδελφότητας Ψήνας στη ΓΛΥΚΕΡΙΑ εξαντλήθηκαν!

Δεν υπάρχει δηλ. καμία διαθεσιμότητα.

Χρόνια πολλά και καλή χρονιά σε όλους.

★ Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος έγινε στο χωριό Ελευθεροχώρι το κόψιμο της πίτας. Η γιορτή έγινε στις 19 Γενάρη από την αδελφότητα Ελευθεροχωριτών.

Στην παραπάνω εκδήλωση βρέθηκαν πολλοί χωριανοί μέλη και μη μέλη της αδελφότητας, από τα Γιάννινα και άλλες πόλεις, κοντοχωριανοί, γαμπροί, νύφες και φίλοι.

Το νόμισμα, που αντιπροσώπευε 1000 δρχ. βρήκε η Λουΐζα Παπαδοπούλου, η οποία και το πρόσφερε στην αδελφότητα ως μικρή συμβολή για την πραγματοποίηση των σκοπών της. Η αδελφότητα εύχεται σ' αυτή με πολλές ευχαριστίες, καλά γράματα.

Επίσης πολλές ευχαριστίες διαβιβάζει ίστις γυναικες του χωριού, που έφτιαξαν και πρόσφεραν πίτες χωριάτικες και κόμα λαχταριστές τηγανίτες.

★ Από τις τελευταίες αρχαιρεσίες της αδελφότητας Ελευθεροχωριτών Ιωαννίνων εκλέχτηκε το νέο διοικ. συμβούλιο, του οποίου η συγκρότηση έχει ως εξής: Πρόεδρος Κωνστ. Θ. Λαδόπουλος, Αντιπρόεδρος Ναπολέων Μ. Μπέλλος, Ταμίας Γλυκερία Κ. Λαδοπούλου, Γραμματέας Βασίλειος Θ. Τούσια και Μέλος Αλκιβιάδης Ι. Μπέλλος.

Μ. Ν.

ΔΙΑΛΕΞΗ ΕΠΙΚΑΙΡΗ

Ο συμπατριώτης κ. Απόστολος Παπαθεοδώρου μίλησε στον «Πνευμ. Φάρο Ιωαννίνων» στις 22 Φεβρουαρίου με θέμα: «Τα Ελευθέρια της Ηπείρου».

Η διάλεξη σημείωσε, όπως αναμενόταν, επιτυχία.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΨΗΝΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Π Ρ Ο Σ Κ Λ Η Σ Η

Η Αδελφότητα Ψήνας Αθηνών «Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ» καλεί τα μέλη της και τους φίλους της στο χορό της που θα γίνει στις 16 Μαρτίου 1986, ημέρα Κυριακή, στο κέντρο «ΟΜΟΡΦΗ ΝΥΧΤΑ» (Αγίας Γλυκερίας - Στεφανοπούλου 1, τηλ. 29.13.901, 29.29.940 — 1).

Τα μέλη του Δ.Σ. της αδελφότητας με τη δραστηριότητα που αναπτύσσει και η πασίγνωστη καλλιτέχνης Γλυκερία με τους διαλεχτούς συνεργάτες της υπόσχονται μια ανεπανάληπτη βραδιά.

Τραγουδούν ακόμη οι: Μιχ. Δημητριάδης, Άντρη Κωνσταντίνου, Σόνια Κρητικού, Ηλίας Μακρής, Ιπποκράτης Εξαρχόπουλος.

Σόλο βιολί ο Γ. Κόρος.

Σόλο κλαρίνο ο Γ. Βασιλόπουλος.

Τη μουσική επιμέλεια έχει ο Στέλιος Φωτιάδης.

Για περισσότερες πληροφορίες και προσκλήσεις δύνανται οι ενδιαφερόμενοι να απευθύνονται στα μέλη του Διοικ. Συμβουλίου.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΒΟΒΟΛΗ
Ο Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΑΛΕΚΟΣ ΤΖΙΟΥΡΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ο Εξωραϊστικός Σύλλογος Ψήνας Ιωαννίνων ανακοινώνει ότι ο ετήσιος χορός του θα γίνει το πρώτο Σάββατο της αποκριάς, 8 Μαρτίου 1986, στο γνωστό κέντρο «ΒΕΛΟΥΧΙ» στα Καρδαμύτσια (τηλ. 31.339).

Την ψυχαγωγία όσων θα έχουν την τύχη να παρευρεθούν ανέλαβε η πολυμελής ορχήστρα του κέντρου και την περιποίηση οι διευθύνοντες το κέντρο συμπατριώτες κύριοι Π. ΚΑΝΖΑΣ, Α. ΑΝΔΡΕΟΥ, Φ. ΜΠΑΛΑΜΟΥΤΣΟΣ.

Ώρα ενάρξεως του χορού η 8η εσπερινή.

Περισσότερες πληροφορίες παρέχονται από τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου.

ΤΟ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ανακοίνωση

Το Δ.Σ. του Εξωραϊστικού Συλλόγου Κωστανιανών Ιωαννίνων αποφάσισε να πραγματοποιήσει τον ετήσιο αποκριάτικο χορό του το Σάββατο της δεύτερης αποκριάς, 15 Μαρτίου 1985, στο κοσμικό κέντρο «ΒΕΛΟΥΧΙ».

Ώρα προσελεύσεως 8 μ.μ.

Ο πρόεδρος
Ε. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ο Γ. Γραμματέας
ΙΩΑΝ. ΚΑΝΔΡΕΛΗΣ